

"EVERY POLITICIAN IN THE WESTERN WORLD SHOULD BE
REQUIRED TO READ DR. HAMPL'S WORK." — ROBERT SPENCER

BREACHED ENCLOSURE

WHY THE WEST IS BEING
DEFEATED BY ISLAM BUT MIGHT
STILL COME OUT OKAY

DR. PETR HAMPL

*Knihu **Petra Hampla**
Prolomení hradeb vydá v
nejbližších dnech i
vydavatelství **Arktos***

Autor: Radek Satoranský

Text vznikl jako reakce na recenzi Václava Jana, „Zamyšlení nad knihou Petra Hampla“. Chtěl bych dopředu upozornit, že i přes případné výtky a občasné kritičtější tón si autora vážím a vůči jeho osobě netrpím žádnou veřejnou či skrytou animozitou, ani subjektivní potřebou ho jakkoliv schválně znevažovat. Pokud by se některou pasáží cítil dotčen, necht' to přičte na vrub mému značně nevyvinutému taktu. Děkuji za pochopení.

Nedávno zde Václav Jan publikoval rozsáhlou recenzi nové knihy sociologa Petra Hampla. Pojal ji s obdivuhodnou pečlivostí a Hamplovy rozbory současné evropské společnosti podrobil zevrubné kritice. Autorovi nelze upřít snaha působit akademickým dojmem a svá stanoviska dostatečně vyargumentovat. Z pohledu českého nonkonformního čtenáře se jedná o vzácný počín. I přes kladné hodnocení však výsledné dílo zbytečně degradují dva hlavní charakterové rysy, které zásadním způsobem přispěly ke znevěrohodnění autora i k jeho chybným závěrům.

Prvním takovým charakterovým rysem, který celou recenzi zbytečně kazí, je neskrývaná předpojatost vůči marxismu. Přestože se sám řadím mezi dlouhodobé a oprávněné kritiky marxistických tezí, vnímám autorovu obsesi jako krajně rušivý a znevěrohodňující element.

Pro ilustraci přebírám z recenze dvě výmluvné pasáže:

„Hampl líčí situaci tak, že nové aristokracii záleží jen na zisku, ne na lidech. Potom ale není důvod, proč by tato elita měla být marxistická, ale ona je. K pouhému ovládnutí lidí by mohl lépe posloužit bezpečnější mocenský mechanismus, než je nastolování globálně-revolučních změn, velkých resetů, klimatického mesianismu či s odporem přijímaného multikulturalismu. To zavání spíše skutečným revolučním zápalom, spasitelskou posedlostí, než pouhou starostí o bezprostřední udržení kontroly, vlivu a majetku.“

„Antifašismus je nejvyšší společný predikant levice, toužící po návratu k marxismu-leninismu, neboť se skutečně ukazuje, že možná celý neomarxismus je

jen sofistickou objíždkou, po níž lze davy dovést ke skutečnému cíli – starému dobrému marxismu jako možná definitivnímu snu neukojitelné levice...”

Předně, autor ve svém textu nikde neuvádí, jaká je jeho vlastní definice marxismu. To znamená, co si pod tímto slovem on sám konkrétně představuje a proti čemu se následně kriticky vymezuje. Nechtěl bych mu křivdit, ale zdá se, že v otázce marxismu dosti tápe. Marxismus byl soubor teorií snažících se osvětlit různorodé procesy v tehdejší společnosti a zvýraznit úlohu plebsu v historii, na úkor aristokratických a ekonomických elit (ano, tzv. pravice začala velmi záhy přemýšlet striktně marxisticky a své chyby ochotně svádět na „tupé stádo“). Nicméně, ještě v 19. století se některé Marxovy klíčové socio-ekonomické předpoklady ukázaly jako pomýlené. Musel je upravovat dokonce samotný Engels, na něj poté volně navázal třeba revizionista Bernstein.

Marxismus-leninismus byla naopak Stalinem uzákoněná ideologie v SSSR, která z původních Marxových teorií jen částečně čerpala. Antifašismus a neomarxismus jsou pak už jen nicneříkající, zprofanovaná označení, pod kterými si může kdokoli představit či hlásat prakticky cokoli. Od extrémní levice po extrémní pravici, od extrémní hornice po extrémní zadnici. Namixování všech čtyř výrazů do jednoho souvětí tudíž působí hodně rozpačitě, až úsměvně. Asi jako když si pejsek s kočičkou dělali dort.

Marxismus nemůže být nikdy žádným definitivním snem levice, stejně jako jím nemůže být, dejme tomu, přírodopis. Pro marxisty měl ve skutečnosti být definitivním snem komunismus. Hypoteticky svobodná beztřídní společnost, kde neplatí peníze, kde se každý jedinec realizuje podle vlastních přání a možností, kde nikdo nikoho neutlačuje, kde je všeho dostatek a zdarma, a kde se všichni mají rádi. Zjednodušeně, světské zhmotnění křesťanského posmrtného Ráje, teoreticky dosažitelného ještě za života. Navíc, bez nutnosti modlení a odříkání.

Autor tedy v politologii evidentně tápe. Proto jeho tendence nálepkovat termínem marxismus *a priori* všechny současné (kvazi-)revoluční projevy v globální i regionální politice zůstává lichá a bezúčelná. Vždyť ani rannému křesťanství nechyběly, slovy autora, revoluční zápal a spasitelská posedlost při nastolování globálně-revolučních změn. O křížáckých genocidách názorových odpůrců z řad tehdejšího evropského reakcionářského obyvatelstva ani nemluvě.

Ať se nám to líbí nebo ne, revoluce nejsou patentem marxistů. Ve světě existují odpradáвна; jejich primárním účelem je násilná uzurpace moci. Proč se tedy po vzoru protivníka snižovat ke směšnému a nesmyslnému paušalizování? Za prvé, zbytečně tím diskreditujeme sami sebe i své dílo. Za druhé, nepřímo tím dáváme najevo, že se v daném problému neorientujeme. Úmyslným zevšeobecňováním jen zakrýváme svou nechuť pátrat hlouběji po pravých příčinách současných geopoliticko-spoločenských potíží.

Ostatně, sociolog **HAMPL** praktikuje to samé. Pouze místo marxistů vidí za každým rohem **islamisty**. V jeho případě však platí staré dobré pořekadlo, že jakého Izraelce erudovaný odborník chleba jí, toho píseň zpívá...

Ale zpět k recenzi. Obsese marxismem, kterému nerozumíme a zkoušíme jím nedbale přetlumočit vlastní laický pohled na dnešní svět, ji znevažuje. Stejně tak ji znevažuje a rozpačitý dojem vyvolává i druhý aspekt, který mě při čtení recenze zarazil. Je jím autorova až podezřele neochvějná důvěra v ideovou autentičnost protivníka a jeho čestné úmysly. Opět pro ilustraci předkládám úryvek z jeho textu:

„...globální kapitál bez skrupulí importuje levnou pracovní sílu a preferuje co nejuniverzálnější potřeby co možná nejuniformnější spotřebitelské masy. Ale tohle vše jsou jen technikálie. Mnohem nebezpečnější jsou ti, kteří autogenocidu evropské rasy vnímají jako svou misi za lepší svět a pracují na ní zcela vědomě, vědecky a bez ohledu na osobní prospěch nebo nějaké ekonomické spekulace, vidouc v ní nezbytnost, která výhledově posune lidstvo do jiné, vyšší vývojové dimenze.“

Autor smrtelně vážně nahlíží na své oponenty jako na přesvědčené idealisty, kteří pracují nikoliv za peníze, ale „srdíčkem“. Důkazem mu jsou patrně oficiální marketingové PR kampaně a propagandistická mediální vystoupení kritizovaných subjektů a jejich exponentů. Autor si ani na okamžik nepřipouští možnost, že by ve skutečnosti mohl běžný Evropan čelit hrabivým, všemi mastmi mazaným darebákům, kteří cíleně mlží, manipulují, přetvařují se nebo dokonce lžou. Přitom opak je pravdou.

Příklad, téměř identický s dnešní dobou. Byl-li v 60. letech minulého století samozvaný levicový příslušník neziskové organizace či politické strany placen kapitalistickou lobby a americkými protektory za veřejnou obhajobu přílivu levných, cizorodých gastarbeiterů do Západní Evropy, automaticky používal hysterickou antirasistickou agendu, hojně okořeněnou reminiscencí „hrůz“ nedávno poraženého nacismu. Autor by nám ovšem tyto agitátory nevyličil jako vykutálené podvodníky, kteří se nestydí za peníze velkokapitálu a amerických okupantů zrazovat Marxem vypiplaný bílý dělnický proletariát. Neodhalil by, že těmito podvodníky vítání barevné stávkokazi devalvují cenu práce evropského dělníka a degradují jeho usilovně vybudované socio-ekonomické zázemí. To vše v zájmu geopolitického tlaku na trvalý hospodářský růst a boj proti konkurenčnímu Východnímu bloku. Ne. Naše nestydaté podfukáře by nám představil jako poctivé, autentické revolucionáře, kteří s Marxovým Kapitálem pod polštářem a s náboženskou vírou ve svou pravdu plní oddaně svou misi a bojují za lepší svět.

Autor odmítá akceptovat možnost, že by tehdejší šermování rasismem a nacismem pocházelo od mazaných šejdířů, dobře placených nejen za oblbování lidí, ale i za efektivní stigmatizaci případných kritiků. Přitom se obviňování z rasismu a nacismu logicky osvědčilo jako nejúčinnější způsob, jak úspěšně zacpat ústa intelektuálně a argumentačně nevyzrálým odpůrcům gastarbeiterů. Neboť posledně jmenovaní tehdy rovněž věřili, že se brání autentickým marxistickým revolucionářům a levicovým idealistům, a tomu přizpůsobili svou dětinsky naivní, primitivní obhajobu. Jako jejich dnešní následovníci.

Vůle interpretovat chladnokrevné, vypočítavé jednání všech rafinovaných, chamtivých podfukářů, manipulátorů a citových vyděračů jako „spasitelskou posedlost dovést davy ke starému dobrému marxismu“ se ukázala jako naprosto zcestná, mimo realitu. To už bychom mohli označit za „skutečný revoluční zápal“ i hulákání cikánských spoluobčanů na úřadech sociálního zabezpečení o všudypřítomném rasismu. Kdy jejich vědomý záměr ukořistit tučné finanční dávky u nich pravidelně vede ke lstivé manipulativní rétorice, která účinně zvrátí odmítavý postoj každé zodpovědné úřednice. Vnímat ale tyto hlasité teatrální scény jako vědeckou snahu posunout lidstvo do vyšší vývojové dimenze, jak spekuluje autor? Nesmysl.

Vychytralý, úlisný, sobecky jednající vyčůránek zůstane vždy vyčůránkem, ať už se bude na veřejnosti alibisticky ohánět jakoukoliv spasitelskou politickou idejí nebo moralizujícími slogany. Skutečné podněty pro tato zmíněná podvodná jednání jsou totiž přesně ty, které autor ve výše převzatém úryvku tvrdošíjně odmítá: osobní prospěch a ekonomická spekulace. Motory, které ženou lidstvo kupředu už od pravěku.

Svému omylu pak autor nasazuje korunu:

„Je stále zjevnější, že ‚reálný neomarxismus‘ má silně religiózní charakter. Z hlediska své víry považuje racionální argumenty a světské námitky za provokativní a heretické.“

Ano, ukřižovaný cikánský uchazeč o dávky nechce o racionálních argumentech a věcných námitkách nic slyšet. To je pravda. Ale budme soudní. S náboženstvím to vskutku nemá nic společného. Co kdyby autor vyhledal nějakou hysterickou dámu a trochu ji poškádlil? Hned získá potřebnou zpětnou vazbu a pochopí, že ne každou duševní poruchu nebo vědomé lhaní musíme nutně vysvětlovat symptomy religiozity, zbožnosti. Klasické racionální argumenty a věcné námitky na některé jedince prostě neplatí, ať se nám to líbí nebo ne. My si to ovšem tvrdošíjně odmítáme přiznat.

Bohužel, vedle nadbytečného užívání špatně pochopeného termínu marxismus, selhal autor i ve schopnosti rozlišovat pravdu od lži a sobeckou motivaci jednotlivce od falešných mediálních proklamací. Tímto pomýleným přístupem bychom mohli brzy uvěřit i tomu, že **Václav Havel** nebyl chamtivý, manipulativní podvodník, lačnící po restituci obrovského majetku, uchvácení moci a renesanci společenské prestiže, kterou se jeho rodina pyšnila do konce druhé světové války. Přijali bychom tezi, že se opravdu jednalo o skromného, revolučně zapáleného idealistu s bryskním intelektem, který celým svým milujícím srdcem věřil v poselství „Pravdy a lásky vítězí nad lží a nenávisť“. Tak, jak nám to hlásá oficiální pravdoláskařská PR propaganda.

Vidět oponenty jako obdivuhodné, fanaticky zapálené snílky s pomýlenými, přesto čestnými úmysly, není bohužel mezi evropskými konzervativci, tradicionalisty, identitáři, národovci, rojalisty a dalšími kritiky tzv. progresivismu nic nového. Měnit si realitu k obrazu svému, zjednodušovat problematiku budoucnosti původních Evropanů a prezentovat svou aktivitu

primitivní optikou romantických „svatých válek“ s idealizovaným nepřítelem, to je už po několik dekád smutné *status quo* (s kým bychom si pak hráli, že?). Autor bohužel není žádnou výjimkou:

„To, co nás ohrožuje zevnitř – naše vlastní fanatická levice, i zvnějšku – islám jako nejviditelnější a nejsnáze kritizovatelný kulturní projev ‚nových nepřizpůsobivých‘, mají velký společný jmenovatel: jsou to silné ideály, je v nich životní energie a voní spásitelskou nadějí.“

Shrnuto, podtrženo – recenzi **Václava Jana** hodnotím po literární stránce jako dílo na české alternativní scéně velmi ojedinělé, díky vysoce profesionální jazykové úrovni. Rovněž kladně hodnotím autorovu snahu vše pečlivě vyargumentovat. V těchto dvou ohledech mě jeho text doopravdy nadchl. Značně pozitivní dojem však podstatným způsobem zkazily dva výše uvedené aspekty: obsese (neo)marxismem a víra v poctivého, zapáleného, idealistického protivníka, který nelže, nepřetvařuje se a nenechá se podplatit. Tyto aspekty radikálně snížily přesvědčivost a věrohodnost autorových tvrzení a závěrečných tezí. A bezpochyby velmi dobře pobavily kritizované skupiny i jednotlivce.

Psáno pro Dělský potápěč